

Världen är full av dåliga idéer. Vi har allt från rent ontologiska idiotier, som horoskop eller att tro på ödet, via jordiskt storslagna och spektakulära dumheter, som att när man delat ett land i två delar få för sig att en halv stad en bit in i östra delen ska tillhöra den västra, till lite mer vardagligt vansinne, som att Tinderragga om man är gift eller rösta på Liberalerna.

Sen finns det dåliga idéer som i alla fall är lite originella. Som att när man fått hjärtat krossat och tvingats se sin före detta flickvän bli lyckligare hos någon annan tänka att den jäveln ska få, jag ska hitta nån som kan kasta en förbannelse över honom!

Det handlar om att inse sin obetydlighet.

Malin var så upptagen av att försöka avgöra exakt vad det var i docentens ansikte som fick honom att se så fruktansvärt fåraktig ut, att hon inte märkte att deras från början lika oväntade som allmänna samtal redan gått över i en renodlad anställningsintervju.

Han var en sån där som lägger en stämna på *Ja må han leva*, så i någon mån hade han faktiskt gjort sig förtjänt av allt det som skulle hända honom.

Men om jag säger så här då: Det finns mörker jag är rädd för.

Spöken finns på riktigt. Alltså, de existerar i Verkligheten, på samma sätt som heltal, melodier och spårvagnslinjer gör. De går inte bara omkring och *blir* och *framstår* och *verkar* som hus eller människor, utan de Finns På Riktigt™, och precis som allt annat som verkligen existerar kan man aldrig se dem riktigt tydligt, utan man liksom bara anar dem i ögonvrån, alltså borde det ha varit uppenbart för Bert att Isak inte var ett spöke. Men världen är full av borden.

Det finns inget mörker min dotter, sjunger Maria Hörnelius, *mörker är stulet ljus*, och något som är så vackert formulerat är naturligtvis också fullständigt lögnaktigt.

Med tiden hade det blivit tydligt för Amanda att *fobi* trots allt inte var rätta ordet för hennes förhållande till spindlar.

Den här jävla stan alltså.

De som befann sig omkring Maria den där sommaren lär aldrig glömma det som hände eller de konstiga saker hon gjorde innan själva sammanbrottet, för att inte tala om allt det där med fåglarna, men själv skulle hon mest komma ihåg hettan.

Det finns i grunden två sorters människor: såna som klarar av det de företar sig, och såna som Joel.

För en gångs skull var allt precis som vanligt.

Vid en första anblick var boken verkligen inget märkvärdigt. Bindningen var förstas fin – ljust läder med några små detaljer i bladguld, antagligen tidigt 1900-tal, kan mycket väl vara gjord här i stan – men inget extra som kunde förklara hur den hamnade här på auktionsverket och inte bara på ett antikvariat, låt vara på ett bättre. Inlagan torde inte heller den dra till sig något större intresse eller betinga ett särskilt högt pris, trots att den onekligen var originell:

Volymen var inte tryckt utan handskreven. Det går inte riktigt att säga när, men den som kan ämnet och väger in saker som papperskvalitet, bläck och handstil skulle antagligen komma fram till att den var skriven under sjuttonhundra- eller möjligen det tidiga artonhundratalet,

men än märkligare var själva innehållet. De 194 sidorna var nämligen fulla av siffror. Eller om man ska vara noga: 193 av de 194 sidorna var fulla av siffror, för den sida som, om bokens upphovsman hade nedlätit sig till något så prosaiskt som att paginera dem, skulle ha varit nummer 29 var blank. Tom. Men de övriga sidorna var fulla av till synes slumpmässigt utvalda men mycket prydligt uppradade siffror: Varje sida hade sju rader, och varje rad hade elva siffror. Den som så önskade kunde lika gärna läsa siffrorna lodrätt som vågrätt, kanske även diagonalt,

men Lovisa hade inte lagt märke till någon av alla de här detaljerna än. Hon bara satt med volymen i händerna och försökte smälta, försökte avfärda, försökte övertyga sig själv om att det var en total slump, *en ren tillfällighet*, ETT FULLSTÄNDIGT SAM-MAN-TRÄFF-AN-DE att bokens tio första siffror var hennes personnummer.